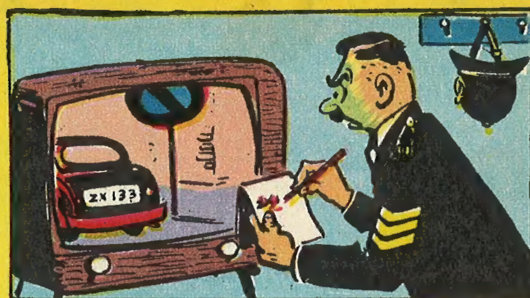

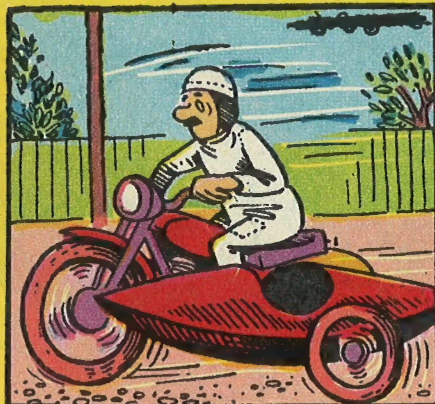
SJORS
van de Rebellenclub
18 APRIL 1964
VERSCHIJNT
WEKELIJKS
Nr.
16

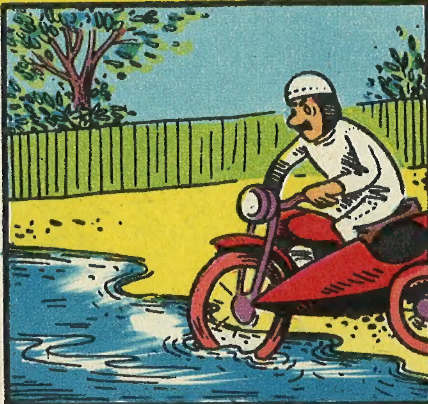

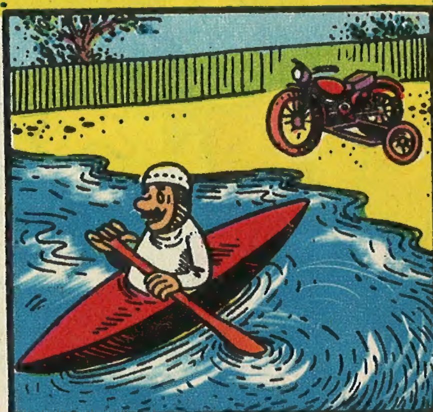
HUMOR

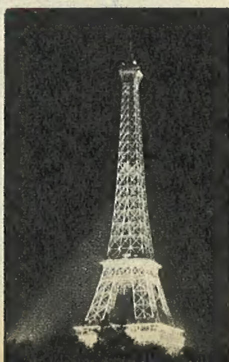

Nieuws in het kort

Veertig jaar geleden was de Noord-amerikaanse gaffelantilope, die voornamelijk voorkwam in de staat Noord-Dakota, zogoed als uitgestorven. Dank zij speciale bescherming zijn er op het ogenblik weer ruim tienduizend van deze dieren. De gaffelantilope is de enige in Amerika thuishorende antilope.

★

De beroemde, vijfenzeventig jaar oude Eiffeltoren in Parijs is nu officieel op de lijst van historische monumenten geplaatst en zal hierdoor van staatswege speciale bescherming gaan genieten.

Frankrijk heeft sedert korte tijd zijn eerste nationale park. Het heet La Vanoise en is gelegen in de Franse Alpen.

★

Archeologen die bezig waren met opgravingswerk bij de oorsprong van de rivier de Seine in Frankrijk hebben onlangs honderdveertig houten beeldjes gevonden, die vermoedelijk dateren uit de tweede eeuw.

★

Andryusha Litovchin uit Omsk, een stad in Siberië, was een van de zestien prijswinnaars in een groot schaaktoernooi, dat was uitgeschreven door het Verbond van Duitse Schakers. Het opvallende hieraan is dat Andryusha

pas zeven jaar oud is. Hij schaakt al sinds zijn vijfde jaar. Als prijs kreeg hij een boek over. . . schaken.

★

In de Russische stad Leningrad wordt op het ogenblik gewerkt aan een atlas van het zuidpoolgebied, die volgend jaar zal verschijnen. De atlas zal onder meer vijfhonderd kaarten bevatten van de kust van het antarctische gebied, van de zeeën rondom, de bodem- en weersgesteldheid, de flora en fauna enzovoort. Twintig wetenschappelijke instituten in de Sovjetunie werken aan de totstandkoming van deze atlas mee.

★

DINKIE
DOOR
CAROL VOGES

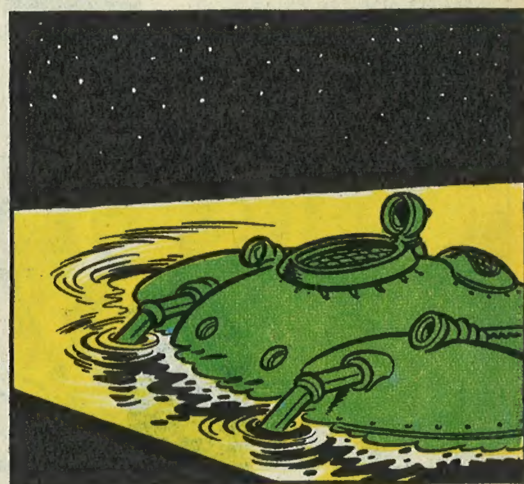

NOU, KAPITEIN, DAT IS EEN FRAAI VUURWERKJE! HET IS TE HOPEN DAT DE POLITIE ONS NU IN DE GATEN KRIJGT. HOE DENKT U EROVER?
GEEN ZORGEN, OPA! ER STAAN ONS NOG BELANGRIJKE ZAKEN TE WACHTEN!

ZOU ALLES TOCH NOG GOED KOMEN, DINKIE?

HEE, MANNEN, KIJK DAAR EENS... DAAR RECHT VOORUIT! EEN VUUR! DAT IS HET EILAND RODIA! VOORTMAKEN! DAAR IS, GELOOF IK, VOOR ONS WERK AAN DE WINKEL!
CHEF, ZE MOETEN ONS HEBBEN! DAN WAS DAT ALARM TOCH ECHT!
POLITIE

JE HEBT GELIJK! DAT VUUR IS EEN SEIN, EEN TEKEN! HET IS VOOR ONS BESTEMD! IN VOLLE VAART EROP AF!

NEE, MAAR... KIJK DAAR EENS! WAT IS DAT VOOR EEN VREEMD DING DAAR IN ZEE? RICHT DE SCHIJNWERPER EROP! VOOR HET TE LAAT IS!

DAT IS TE VEEL VOOR EEN EENVOUDIGE COMMISSARIS! WAAR MOET IK HET EERST AAN BEGINNEN? EEN VUUR OP DE ROTSEN EN EEN IJZEREN MONSTERVIS IN HET HELLE LICHT VAN DE SCHIJNWERPER VAN ONZE POLITIEMACHT!!

NEE TOCH?... JA! IK ZIE MIJN VAARTUIG, MIJN UITVINDING!
VRIENDEN, KIJK TOCH EENS NAAR WAT ZICH DAAR OP ZEE AFSPEELT! DE POLITIE... BEN BONKERT... HET IS NIET TE GELOVEN!
?!
BEWEEG JE NIET, JULLIE DAAR OP DAT VREEMDE SCHIP! POLITIE HIER! WE HEBBEN JULLIE ONDER SCHOT!

WINNETOU
DE MAN VAN DE PRAIRIE
DOOR DR. KARL MAY

JA, ALLES IS EEN BEETJE VREEMD VANAVOND. VOORUIT!

MAAK GEEN LAWAAI EN GA VOORZICHTIG NAAR BINNEN. SLA IEDEREEN NEER DIE JE TEGENKOMT.

MOETEN WIJ GEEN SCHILDWACHT ACHTERLATEN?
NEE, DAT IS NIET NODIG. IK DOE DE DEUR ACHTER ME OP SLOT.

ZIEZO! DAT IS VOOR ELKAAR!
NU GA IK LANGE WAARSCHUWEN.

WAT IS ER AAN DE HAND?
WAAR BENT U, CHEF?
DOE OPEN! OPEN DIE DEUR!

ENKELE MINUTEN LATER...
DE LIST IS GELUKT.
WILL, GA JIJ NU DE SHERIFF HALEN EN WAARSCHUW ALLE MENSEN VAN HET DORP.
DOE OPEN! OOOPEN!

DE SHERIFF EN ZIJN MANNEN KOMEN IJLINGS AANRIJDEN.
WAAR ZIJN DE BOOSWICHTEN?
WIJ ZULLEN ZE LEREN!
DOOD!

KAPPEN AF! WAPENS OP EEN HOOP EN HANDEN OMHOOG! EN DAARNA ÉÉN VOOR ÉÉN NAAR BUITEN! OPSCHIETEN!

HEE, WIL JIJ ONTSNAPPEN, MANNETJE?
IK... NEE...

LAAT DAT! HIJ IS EEN VAN DE MANNEN DIE ONS GERED HEBBEN. HIJ IS EEN VRIEND VAN OLD DEATH.
65

NA ZES LANGE DAGREIZEN, TIJDENS WELKE NIETS BIJZONDERS GEBEURT...

ARRANZ-64.

NAAR VREEMDE LANDEN

JOAN RIDLEY EN JOE WILSON, SCHIPBREUKELINGEN VAN DE THISBE, HADDEN EEN BRIEF VAN KAPITEIN SELBY, WAARIN STOND DAT DE REDER PROUST HEM HAD BEVOLEN HET SCHIP TE LATEN VERGAAN. TOEN DE JONGELUI EN HUN VRIEND MOTU OP MONORAKA-EILAND NAAR JOANS VADER ZOCHTEN, DIE DAAR WAS VERDWENEN, VIELEN ZE VOOR DE TWEEDE MAAL IN HANDEN VAN KOBO, DE MEDICIJNMAN VAN DE KANNIBALEN.

INDERDAAD, ZE VERMOEDDEN WEL DAT ARTHUR RIDLEY DOOR DE KANNIBALEN WERD GEVANGEN GEHOUDEN, MAAR ZE WISTEN NIET WAAR!

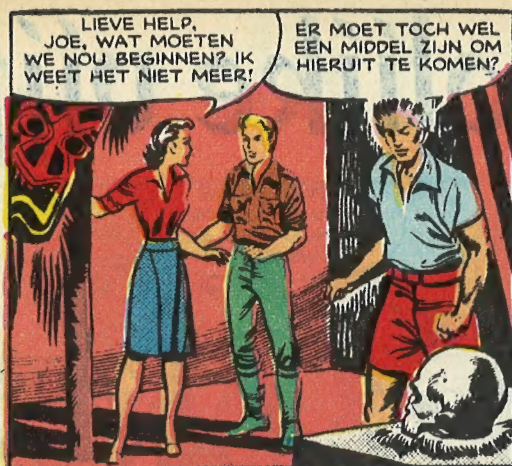

GEBOEID WERDEN ZE NAAR HET INBOORLINGENDORP TERUGGEVOERD. JOE WAS WANHOPIG: JOANS VADER WAS NIET TERECHT EN ZIJ WAREN WEER GEVANGEN!

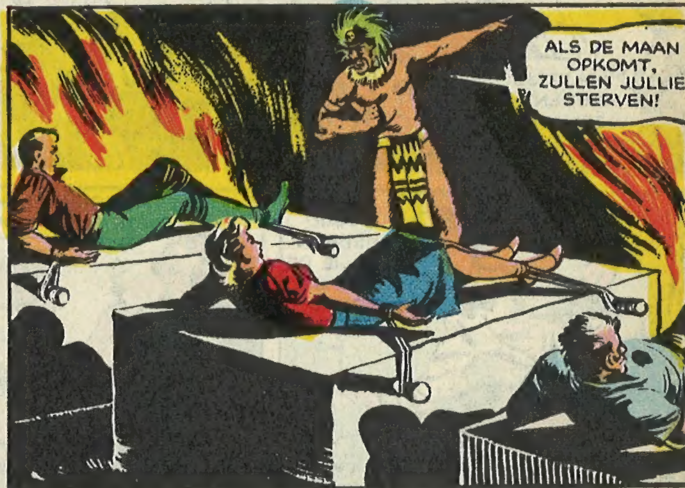

JOAN KON HET HAAST NIET GELOVEN: HAAR VADER WAS VLAKBIJ! PLOTSELING ECHTER HOORDE ZE HET GELUID VAN NADERENDE VOETSTAPPEN...

De vrolijke vijf

Na haar verblijf bij het circus van haar oom was Angela weer op school teruggekeerd. Ze moest haar vriendinnen precies vertellen, wat ze allemaal had beleefd...

van de Edelweiss-school

MAAR EVEN DAARNA HOORDEN ZE ALLE VIJF DIE ANGSTKREET...

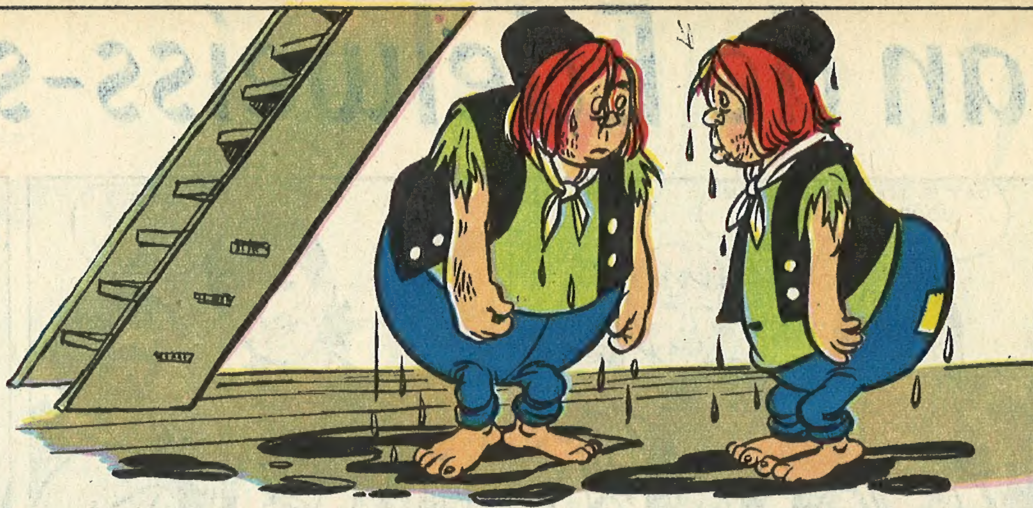

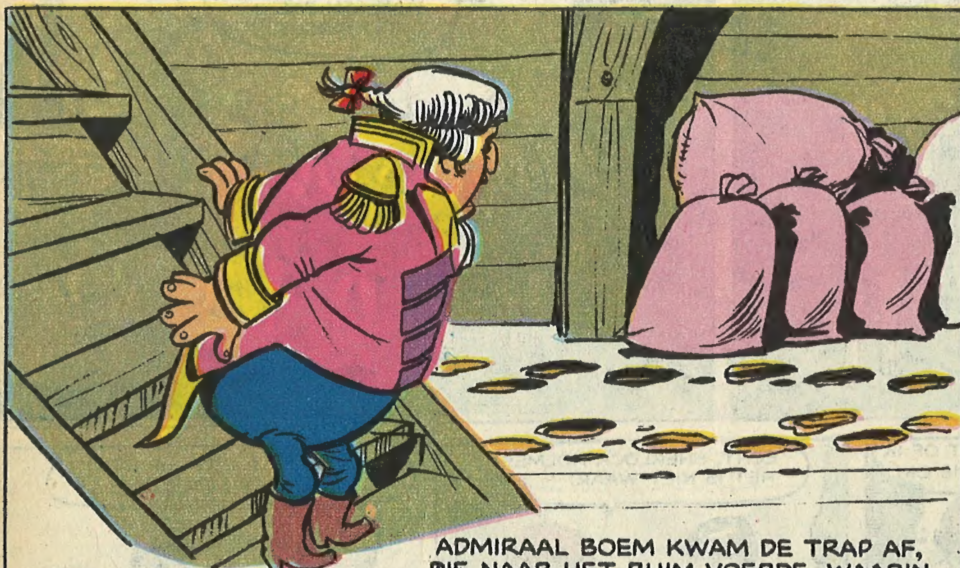
WAT ZOU ER ZICH ACHTER DIE STRUIKEN AFSPELEN? ZOUDEN DE VRIENDINNEN KUNNEN HELPEN?

Freek en Frank

FREEK EN FRANK HADDEN ZICH VERSTOPT IN HET SCHIP VAN ADMIRAAL BOEM. DE ADMIRAAL HAD HUN SCHUILPLAATS, EEN TON, VOL WATER GEGOOID...

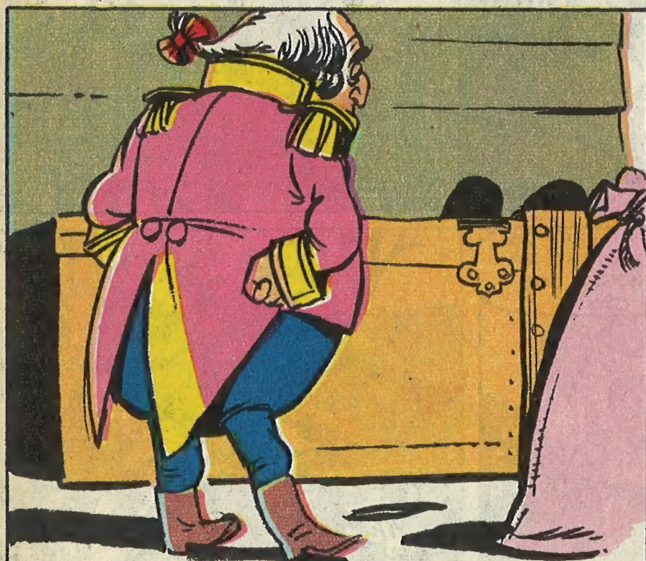
„FREEK, WAT DOEN WE NU?" TWEE DOORNATTE POEDELS KEKEN ELKAAR ONTHUTST AAN. „NOG STEEDS DUURT DIE AARDBEVING! PAS OP, DAAR KOMT IEMAND AAN!"

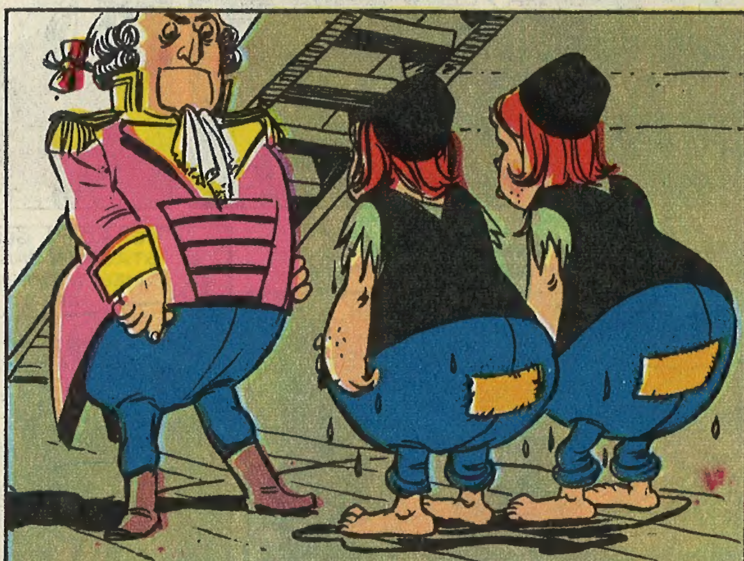
ADMIRAAL BOEM KWAM DE TRAP AF, DIE NAAR HET RUIM VOERDE, WAARIN FREEK EN FRANK ZICH VERSTOPT HADDEN. VERBAASD KEEK HIJ NAAR DE PLASSEN WATER OP DE VLOER.

ZOU ZIJN SCHIP DAN TOCH LEKKEN? HIJ KON HET NIET GELOVEN!

HIJ DEED EEN PAAR STAPPEN NAAR VOREN... EN ZAG IETS BEWEGEN ACHTER EEN VAN DE KISTEN!

SPOEDIG STONDEN DE TWEE JONGENS BEDREMMELD VOOR DE ADMIRAAL, DIE GROMDE: „WIE ZIJN JULLIE EN WAT VOEREN JULLIE HIER UIT?"

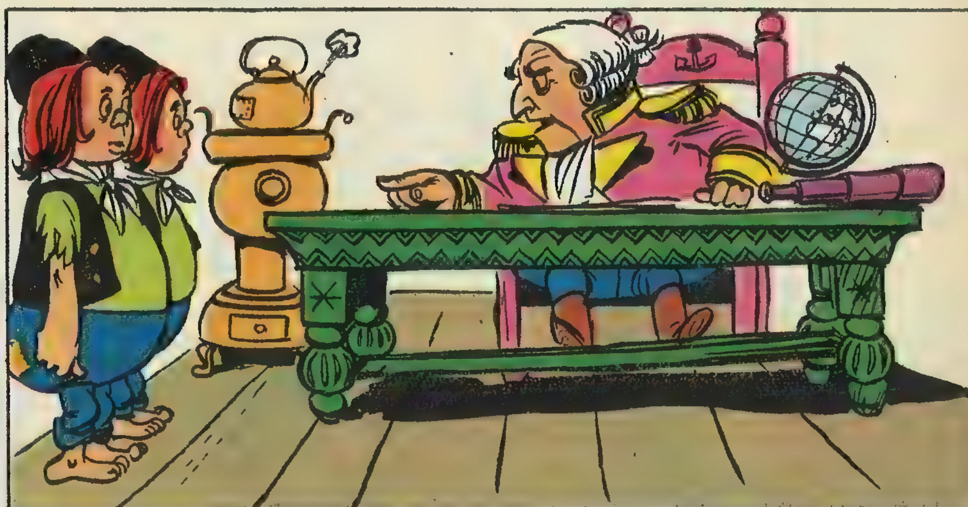
OPEENS BEGON HIJ TE LACHEN. „AH, IK BEGRIJP HET AL! JULLIE WILLEN ALS MATROOS OP MIJN SCHIP VAREN! GOED, MAAR DAN MOET JE JE EERST WASSEN!"

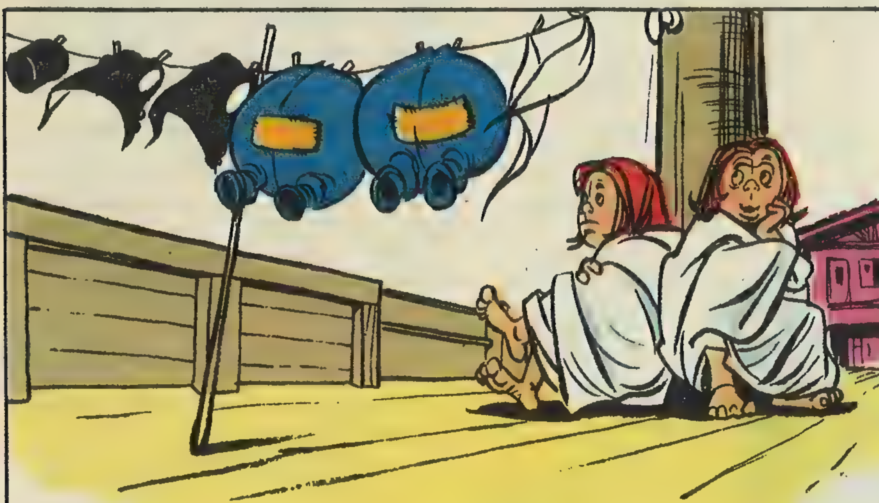
EN VOOR DE TWEE BEGREPEN WAT ER GEBEURDE, ZATEN ZE IN EEN GROTE TOBBE EN BOENDEN OF HUN LEVEN ERVAN AFHING.

OOK DE BAARDSTOPPELS MOESTEN ERAF, HOEWEL HET SCHERPE MES HUN ANGSTIGE MOMENTEN BEZORGDE.

TOEN ZE ZICH NA HET TOILETMAKEN BIJ DE ADMIRAAL MELDDEN, WAS DEZE NOG NIET TEVREDEN. „NU JULLIE KLEREN NOG! BAH, IK RUIK ZE HIER!"

WEER EEN UUR LATER HINGEN HUN KLEREN WAPPEREND AAN EEN LANGE WASLIJN EN MOPPEREND OVER ZOVEEL ONZIN ZATEN FREEK EN FRANK TEGEN DE MAST TE WACHTEN TOT ALLES DROOG ZOU ZIJN.

„KIJK, HIER HEB IK EEN PAAR STEVIGE LAARZEN VOOR JULLIE," ZEI DE ADMIRAAL LATER.

GITTE, een blond meisje uit Denemarken

Ze is zeventien jaar oud, heeft lang, blond haar en ze lacht bijna altijd. Daarbij heeft ze een mooie, enigszins diepe stem, die door ontelbare fans in Europa en daarbuiten bewonderd wordt. Ze is opgetreden in diverse films en ze woont in de Deense hoofdstad Kopenhagen. Haar naam? Gitte Haenning. Op verzoek van een aantal van onze lezers vertellen we op deze bladzijde iets meer over dit jonge Deense zangeresje.

Gitte Haenning is geboren op 29 juni 1946. Ze geniet grote bekendheid als zangeres en is ook al verscheidene keren in Nederland geweest. Met zingen is Gitte begonnen toen ze nog heel

ZEVENTIEN JAAR OUD

erg jong was, namelijk drie jaar. Haar vader, de in Denemarken bekende zanger en gitarist (vroeger goudsmid) Otto Haenning, liet zijn dochter toen meedoen aan een zangwedstrijd voor kinderen en Gitte won prompt de eerste prijs. Internationale bekendheid kreeg Gitte pas enige jaren later (ze was toen acht jaar) toen zij samen met haar vader de Deense versie zong van „Ich heirate Pappi", een liedje waarmee Conny Froboess in Duitsland heel veel succes had. Papa Haenning had het liedje in het Deens vertaald (het heette in die taal „Giftes med farmand") en hij stelde zijn grammofoonplatenmaatschappij voor er een opname van te maken. Maar aangezien het liedje als duet bedoeld was, vroegen de heren van de grammofoonplatenmaatschappij: „Hebt u misschien een dochter die zingen kan?" Dochters hád papa Haenning, twee in getal: Jette en Gitte. De beide meisjes moesten proefzingen, maar dat had nogal wat voeten in de aarde, want Gitte voelde niets voor dit plan. Pas toen haar vader een nieuwe fiets beloofd had als ze het wilde doen, stemde ze toe. Ze zongen proef en het bleek dat Gitte de beste stem had. De plaat werd gemaakt en in een ommezien waren er maar liefst vijftigduizend exemplaren van verkocht, wat voor een klein land als Denemarken een geweldig aantal is. Er volgden meer platen (Gitte had nu de smaak te pakken) en enige tijd later kreeg Gitte een rolletje in de Duitse film „Schlagerparade", gevolgd door een hoofdrol in de Deense film „Ullabella". De televisie ging zich voor haar interesseren en al gauw

DOL OP PAARDEN

was ze bekend in binnen- en buitenland.

Op 29 juni aanstaande wordt Gitte achttien jaar en ze kan nu al terugzien op een succesvolle loopbaan. Ze heeft in totaal zeventig grammofoonplaten op haar naam staan en verdient veel geld met haar liedjes en films. Op het ogenblik treedt ze in de Zweedse stad Göteborg op samen met het „Jazzkwintet 60". Voor dit jaar staan er weer een aantal filmrollen op het programma en daarnaast moet ze natuurlijk avond aan avond zingen voor volle zalen. Vrije tijd houdt ze op die manier niet veel over, maar áls ze eens even vrij is, besteedt ze die tijd aan haar hobby's. Op de eerste plaats is dat paardrijden, waar ze helemaal weg van is. Verder luistert ze graag naar grammofoonplaten; haar lievelingssterren zijn Ella Fitzgerald, Edith Piaf en Marlène Dietrich.

BEKEND ALS ZANGERES EN FILMSTER

Ondanks haar geweldige succes is Gitte een leuk, vriendelijk meisje, dat bijna altijd lacht en alles van de prettige kant bekijkt. „Ik heb geen dure bungalow in Florida," zegt ze lachend, „wij wonen maar heel gewoontjes in een huurflat in het oude stadscentrum van Kopenhagen." Ze houdt ervan boodschappen te doen voor haar moeder en doet dat bij voorkeur op de fiets.

Voor degenen die er belangstelling voor hebben, volgt hier dan nog het adres van Gitte. Dat is: Gitte Haenning, Allegade 8b, Köbnhavn, Danmark.

het nieuwste speldje

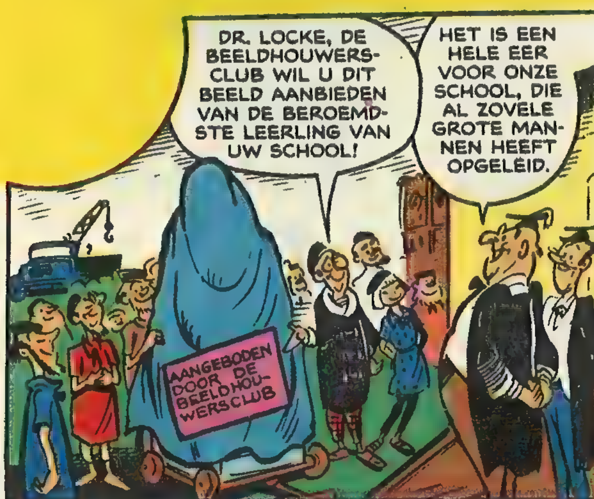
krijg je cadeau bij de winkelier als je 2 zakjes Venz' chocoladehagel tegelijk mag kopen van je moeder. En dat mag vast wel, want het is de voedzaamste en lekkerste die er is!

Billie Turf

het dikste studentje ter wereld

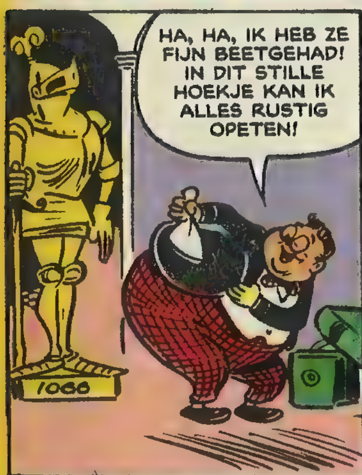

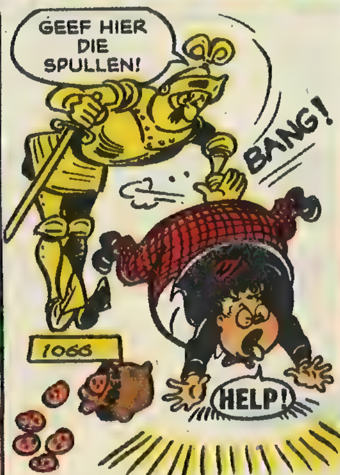

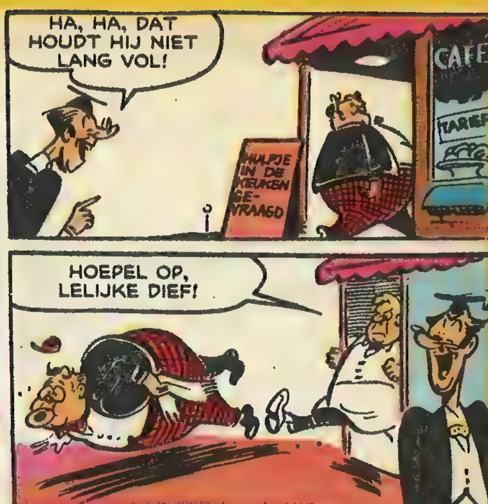

NU HAD BILLIE EEN PLAATSJE GEKOZEN, WAAR HIJ RUSTIG KON ETEN...
HAP!
SMAK!
WE KUNNEN NIET BIJ HEM KOMEN, MENEER!

TEN EINDE RAAD BESLOOT DR. LOCKE DE VADER VAN BILLIE IN TE SCHAKELEN...
U MOET HEM GEEN ZAKGELD MEER STUREN, DAN KAN HIJ GEEN ETEN MEER KOPEN!
JULLIE DOEN MAAR! IK ZOEK WEL EEN BAANTJE!

HA, HA, DAT HOUDT HIJ NIET LANG VOL!
CAFE
HULPJE IN DE KEUKEN GEVRAAGD
HOEPEL OP, LELIJKE DIEF!

IK MAAK ME GEEN ZORGEN! IK VIND HEUS WEL EEN ANDER BAANTJE!
DAAR SCHOPPEN ZE HEM OOK WEG!
SLIJMS CONSERVEN

MAAR IN DE FABRIEK...
SNIK! SNIK!
HEE, DAAR HUILT IEMAND! WIE HUILT ER NOU IN EEN CONSERVENFABRIEK?

SLIJMS CONSERVEN
HEREN, WE STAAN VOOR EEN FAILLISSEMENT. NIEMAND KOOPT ONZE CONSERVEN. WAT MOETEN WE DOEN?
DIRECTIEKAMER
SNIK!
RAPPORT

NEEMT U MIJ NIET KWALIJK, HEREN, MAAR IK WEET WEL, WAT ERAAN HAPERT: DE NAAM DEUGT NIET! WIE KOOPT ER NU SLIJMS WORST?!
SLIJMS SARDINES
SLIJMS FRUIT
SLIJMS WORST
SLIJMS BONEN

U MOET DE ZAAK ANDERS OPZETTEN! U MOET EEN EXPERT IN DIENST NEMEN, DE KWALITEIT OPVOEREN EN DE NAAM VERANDEREN!
WE WILLEN ALLES DOEN OM DE ZAAK TE REDDEN!

ENKELE DAGEN LATER OP SCHOOL...
WE HOUDEN HEM IN DE GATEN, MENEER! HIJ KRIJGT AL DAGEN NIETS TE ETEN!
JE KRIJGT GEEN DINER, BILLIE! ORDERS VAN MENEER KWEL!
MOOI ZO, DAN ZAL HIJ WEL AFVALLEN!

DIT IS BELACHELIJK! HIJ WORDT MET DE DAG DIKKER!
TJONGE, IK BEN WEER LEKKER AANGEKOMEN!
KRAK!

DE LERAREN WILDEN HIER IETS AAN DOEN EN ZE VOLGDEN BILLIE NAAR DE CONSERVENFABRIEK...
PAS OP, DIE JONGEN STEELT ETEN! HIJ ZAL UW ZAAK TE GRONDE RICHTEN!
CONSERVEN

INTEGENDEEL! ONZE VERKOOP IS GESTEGEN, SINDS HIJ ER IS EN WIJ DE NAAM VAN DE ZAAK HEBBEN VERANDERD!
BILLIE TURF CONSERVENFABRIEK
AL ONZE PRODUKTEN WORDEN DOOR BILLIE PERSOONLIJK GECONTROLEERD
HANDELSMERK
JA, DE ZAKEN GAAN BIJZONDER GOED!
DE WORSTJES ZIJN PRIMA! IK GA NU DE TAART PROBEREN. WAT EEN BAAN!
INPAKAFDELING
WORST
WORST
GEBAK
TAARTJES
GEBAK
KRENTENBOLLEN
KIPPEPASTEI

Kareltje Sprint

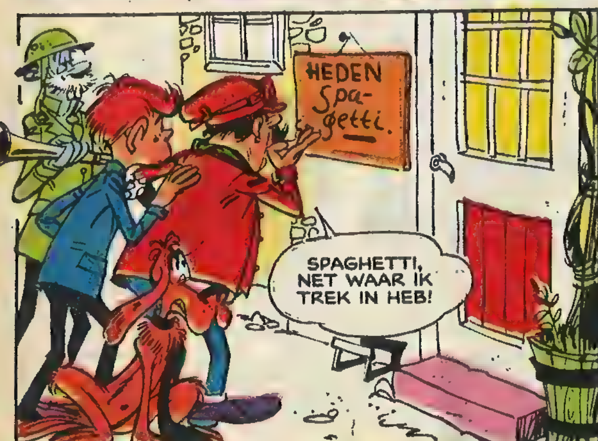

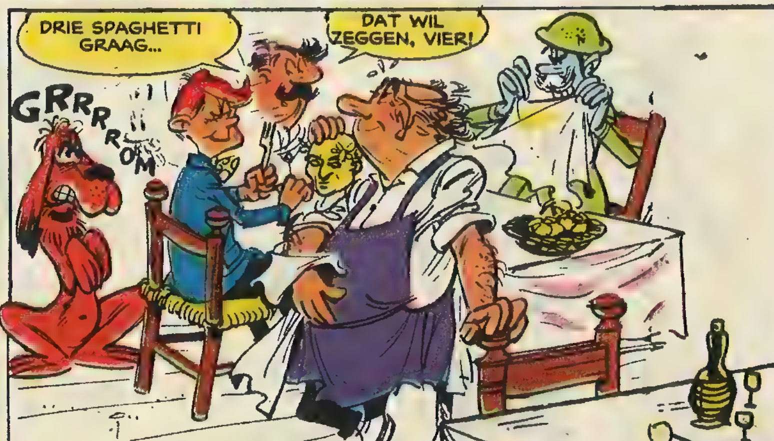

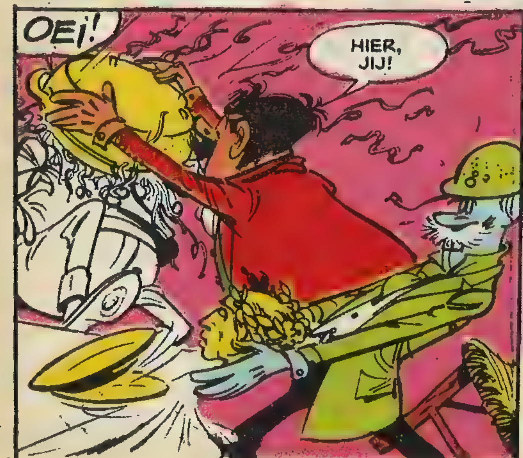

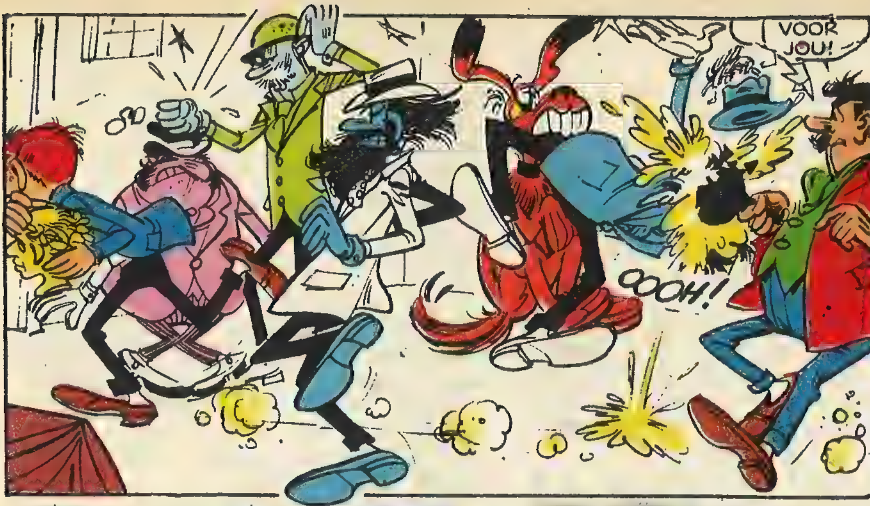

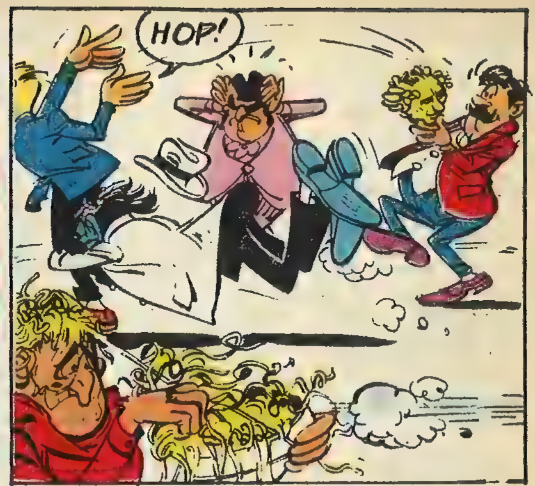

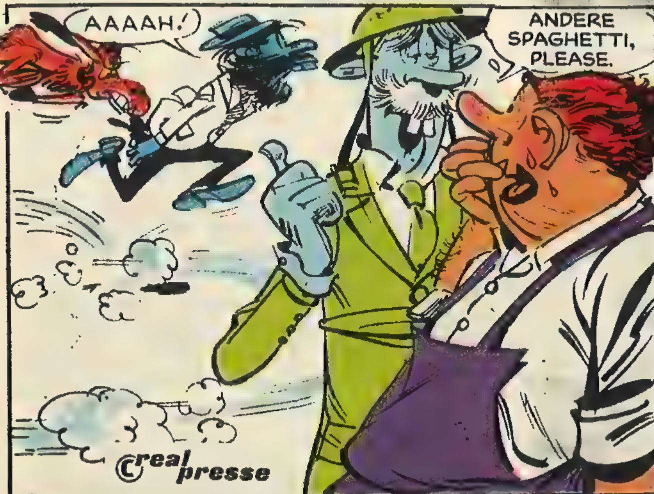

VOOR JOU!
OOOH!

HOP!

AAAAH!
ANDERE SPAGHETTI, PLEASE.
©real presse

HANDEN OMHOOG, OF IK SCHIET!

BLIKSEMS NOG AAN TOE, **HANDEN OMHOOG**, ZEG IK! EN JIJ, GOOI DIE SPUIT WEG... VLUG EEN BEETJE!
O YES... EH... MISSCHIEN KAN IK HEM DAN BETER EERST LEEGSCHIETEN!

BOEOM!
BENG
AAAH!

VLUCHTEN, JONGENS!
42

Koningen van de wals

Met een harde slag sloeg de beroemde Johann Strauss, de lievelingscomponist van heel Wenen, de deur achter zich dicht, toen hij de muziekuitgeverij verliet. Woedend was hij op de directeur van die uitgeverij, die hem weer lelijk te pakken had genomen. Schatten verdiende deze aan de walsen die hij componeerde, maar wat kreeg hij ervoor? Een schandalig schijntje! Maar wat kon hij anders doen? Hij had een gezin te onderhouden, dus moest hij elk bedrag dat hem werd geboden wel aannemen. Het bleef echter een schande. Het was dat hij zonder zijn muziek niet kon leven, anders zou hij het vertikken nog één wals te schrijven. Deze en andere gedachten speelden Johann Strauss door het hoofd, terwijl hij met driftige passen de weg naar huis insloeg.

Toen hij thuis kwam, was zijn boosheid nauwelijks verminderd. Terwijl hij zijn overjas uittrok en aan de kapstok hing, bleef hij plotseling met een ruk staan. Vanuit een kamer, die op de gang uitkwam, drong vioolmuziek tot hem door. Deze was er de oorzaak van dat de woede opnieuw fel in hem oplaaide en onbeheerste drift zich van hem meester maakte. Wild wierp hij de deur van de kamer open en rukte de viool uit de handen van zijn oudste zoon Johann, die niets van dit alles begreep. Na het muziekinstrument in een kast achter slot en grendel te hebben geborgen, wendde hij zich tot de uit het veld geslagen Johann en zei met van drift overslaande stem: „Die viool wil ik nooit meer in jouw handen zien, heb je dat begrepen?"

„Maar waarom dan niet, vader?" vroeg Johann verbaasd.

„Omdat een muzikant altijd van iedereen de slaaf is en honger moet lijden. De handel en de techniek, daar zit toekomst in, maar niet in de muziek. Je mag elk beroep kiezen dat je wil, dokter, ingenieur, diplomaat of wat ook, maar muzikant mag je niet worden, als je dat maar begrijpt. Geen van mijn zoons zal ooit in de muziek gaan, nooit!"

„Maar vader, ik houd van muziek en ik kan er niet buiten!" riep Johann uit.

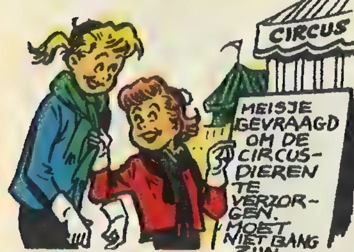
„Dan zul je dat maar moeten leren," zei vader Strauss nu ietwat kalmer. „Bovendien kunnen er uit één familie nooit twee grote musici en componisten voortkomen. En nu wil ik er geen woord meer over horen." Daarna verliet Strauss de kamer en trok zich mokkend terug.

Ondanks het verbod van zijn vader zette zijn zoon Johann met de hulp van zijn moeder, die hem beter begreep, zijn muziekstudie bij de componist Joseph Drechsler voort. Drechsler was componist van kerkelijke muziek en leidde ook de jonge Johann daarvoor op. Zijn vader werd steeds beroemder, ook in het buitenland, waar hij met zijn muziek veel succes oogstte. Door geheel Europa maakte hij tournees en overal werd hij stormachtig toegejuicht. Toen hij in Wenen terugkeerde, werd hij door de Oostenrijkers op handen gedragen. Helaas, vader Johann Strauss kon de weelde van roem en eer niet dragen en meer en meer ontstond er verwijdering tussen hem en zijn gezin, dat hij tenslotte verliet. Zijn zoon Johann moest nu zijn moeder, Anna Streim, bijstaan om te kunnen leven. Hij ging muzieklessen geven, maar omdat dit niet voldoende opleverde, stichtte hij bovendien een orkest, waarmee hij net als zijn vader concerten gaf. Daardoor ontstond een nog grotere verwijdering tussen vader en zoon. Met de eerste ging het steeds slechter, met de laatste steeds beter. Vader Strauss dirigeerde nog wel elke avond zijn orkest, maar hij voelde dat zijn gezondheid snel achteruitging. Op een avond voelde hij zich niet goed worden en zakte bewusteloos op het podium ineen. Korte tijd later stierf Johann Strauss eenzaam op een zolderkamertje ergens in Wenen.

De grote Johann Strauss was dood en ongetwijfeld betekende dit het einde van het beroemde orkest, dat hij jarenlang had geleid. De orkestleden dachten er echter anders over. Er was

Map en moppie

maar één persoon, die de leiding zou kunnen overnemen en dat was de zoon Johann Strauss. Hem boden ze de dirigeerstok aan en hij stemde toe.

In oktober 1844 gaf de jonge Johann zijn eerste concert, dat meteen een overweldigend succes werd. Hij werd door heel Wenen bejubeld en avond aan avond waren de zalen waar zijn orkest speelde, tot de nok toe gevuld met enthousiast juichende mensen. Johann kreeg het nu zo druk, dat hij het werk alleen niet meer aankon. Hij verzocht zijn broers Joseph en Eduard hem te willen helpen. Hoewel beiden een ander beroep hadden gekozen, aarzelden ze geen ogenblik hun verdere leven aan de muziek te wijden.

In augustus 1862 trouwde Johann Strauss met de zangeres Jetty Treffz. Na een reis door Rusland, als huwelijksgeschenk aangeboden door tsaar Alexander, ging hij met grote ijver weer aan het werk. De samenwerking tussen de drie broers was zeer nauw en had tot gevolg dat er zóveel nieuwe composities werden geboren, dat men vaak schertsend van „de muziekfabriek van Strauss" sprak.

In februari 1867 kreeg Strauss het verzoek voor de Weense mannenzangvereniging een nieuwe wals te componeren. Hij noemde de nieuwe wals: „An der schönen blauen Donau". De wals vond bij het publiek zo'n slecht onthaal, dat Johann Strauss besloot hem niet meer te spelen. Toen hij echter in Parijs op een tuinfeest van de vorstin Pauline von Metternich een concert moest dirigeren en tussen de muziek zijn in Wenen versmade wals terugvond, herzag hij dit besluit. Nadat het stuk uit was, viel er een lange, doodse stilte en Johann Strauss vreesde het ergste. Maar toen barstte een oorverdovend gejuich los, waaraan bijna geen eind kwam. In één slag veroverde „An der schönen blauen Donau" Parijs en daarmee Frankrijk. Vandaaruit begon de wals een ware zegetocht over de wereld. De Oostenrijkers erkenden ruiterlijk hun vergissing en kochten in enkele maanden tijds meer dan honderdduizend exemplaren van de wals. Johann Strauss werd vooral door deze wals wereldberoemd en tot op de dag van vandaag is het zijn bekendste compositie.

In juli 1870 stierf plotseling zijn broer Joseph. Johann en Eduard zetten nu samen het werk voort, waarbij langzamerhand Eduard meer en meer de muziek ging verzorgen, omdat Johann door allerlei zakelijke beslommeringen in beslag werd genomen.

Toen in mei 1899 Schani, zoals Johann Strauss bij voorkeur door de Weners werd genoemd, in de Weense Staatsopera zijn operette „Die Fledermaus" dirigeerde, werd hij plotseling niet goed. Enige tijd later, op 3 juni, overleed hij thuis. Heel Oostenrijk rouwde en duizenden woonden zijn begrafenis bij. Met de dood van Johann Strauss verloor het land een van zijn grootste componisten.

Waaróm is nooit bekend geworden, maar zijn laatste levensjaren gebruikte zijn broer Eduard om alle bestaande manuscripten van zijn vader, zijn broers en van zichzelf koortsachtig te verzamelen. Ondanks grote tegenstand liet hij deze verzameling in een fabrieksoven verbranden. Hij overleed in 1916 als laatste van de Straussen die de koningen van de wals werden genoemd, maar van wie Johann Strauss jr. de keizer was.

OP DRIFT MET DE SNOESHAAN

8 DOOR JOHN KENNETT

KORTE INHOUD: *Vader Drake wil met de woonschuit, die hij zelf tot kajuitboot verbouwd heeft, van de werf van Cooney naar een botenbouwer in Bowley varen om er daar een motor in te laten zetten. Om in Bowley te komen moet hij door allerlei sloten en kleine kanaaltjes varen, die in de volksmond de „vergeten waterwegen" heten. Op een goede dag aanvaarden vader, moeder, Jan en Judy de reis. Onderweg ontdekken ze tot hun schrik, dat ze vergeten hebben koffie en thee mee te nemen. Ze besluiten daarom met zijn vieren inkopen te gaan doen. Als ze terugkomen is de boot afgedreven. Na veel moeite komen ze weer aan boord en besluiten de nacht door te brengen onder een brug. De volgende dag komen ze bij een spoorbrug en zien tot hun schrik, dat de boot er onmogelijk onderdoor kan. Arbeiders zijn de brug aan het repareren.*

Waar bent u vandaan gekomen?" „Van Winterford," vertelde Jan haar.

De vrouw keek verwonderd.

„Ik wist helemaal niet dat je zover over het water kon komen." Toen keek ze naar de brug.

„Ik ben bang dat uw reis hier wel zal moeten eindigen."

Vader knikte en keek erg terneergeslagen.

„Ik ben er ook bang voor. Want ik zou niet weten, hoe we daar onderdoor moeten komen!"

XI

De laatste hindernis

Toen Jan die avond onder de dekens kroop, voelde hij zich zo somber en bedroefd, als hij zich nog nooit eerder gevoeld had. Het was toch ook wel hard, als je zover gekomen was, en je zó had ingespannen, om dan vlak voor het doel te worden verslagen. Het was om er ziek van te worden!

De volgende morgen schrok hij wakker van een geluid, dat net klonk alsof er een machinegeweer werd afgeschoten. Een ogenblik wist hij niet wat er aan de hand was, maar toen herinnerde hij zich dat er werklui bezig waren met pneumatische boren bij de brug. Hij ging rechtop in zijn kooi zitten en zag dat vaders bed al leeg was. Hij hoorde moeder en Judy praten in het andere deel van de kajuit.

Hij kleedde zich vlug aan en ging aan dek. Het was prachtig weer, maar er stond weer een straffe wind, die het water zo in beweging bracht, dat het tegen de boot aan golfde en klotste.

Het scheen dat er een heleboel mannen op de brug aan het werk waren. Hij kon hun hoofden boven de brug uit heen en weer zien gaan, hij hoorde hen tegen elkaar schreeuwen en daar doorheen klonk gehamer en het geratel van de boren.

Nu zag Jan dat vader kwam aanlopen uit de richting van de brug. Hij had een lange stok in de hand en hij keek heel wat vrolijker dan de vorige avond.

„Hallo," zei hij, terwijl hij aan boord stapte, „ik heb straks een karweitje voor je, Jan, als je gegeten hebt."

„Wat dan wel, vader?"

„We gaan het opstaande gedeelte van de kajuit afbreken. Ik ben even naar de brug geweest en heb met de baas van de werklui, die daar bezig zijn, gepraat. Hij wil de kabel wel zolang weghalen, als wij proberen om onder de brug door te varen. Ik heb eens even gemeten met deze stok en ik geloof dat we het net halen als we een beetje geluk hebben."

Jans hart begon weer wat sneller te kloppen van hoopvolle verwachting.

„Fantastisch! Zou u denken dat het gaat, vader?"

„Ik hoop het in ieder geval. Je moet maar voor ons duimen. . ."

Moeder en Judy waren erg opgelucht toen ze hoorden dat de *Snoeshaan* misschien toch nog onder de brug door kon, als ze de kajuit eraf haalden.

„O, ik hoop toch zo dat we het klaarspelen!" zei moeder.

Vader en de kinderen keken haar verbaasd aan.

„Echt waar?" zei vader. „Ik dacht dat jij je er niet zo bezorgd over maakte of we er onderdoor konden of niet. . . zelfs al moesten we de boot hier achterlaten."

Moeder keek hem beledigd aan.

„Natuurlijk wel. Ik geef toe dat ik eerst niet zo bijster enthousiast was, toen we vertrokken, maar ik ben van die oude boot gaan houden. Om je de waarheid te zeggen, geloof ik dat ik in geen jaren zoveel pret heb gehad als op deze reis. Het zal heerlijk zijn, als we in Bowley aankomen. . . en dan wordt de motor in de boot gezet. . . en. . ."

„Als we in Bowley komen," zei vader voorzichtig. „Alles hangt er nu van af of we onder die brug door kunnen of niet..."

Zodra het ontbijt achter de rug was, gingen Jan en Judy vader meehelpen om de kajuit af te breken. Het was een heel karwei, maar eindelijk lagen alle planken

in stukjes en beetjes op een stapel. Judy bracht ze naar beneden en borg ze zorgvuldig op onder in de boot.

Nu zag de *Snoeshaan* er natuurlijk heel anders uit. Hij was heel wat lager dan eerst.

„Jan, ik geloof vast dat we het halen," zei Judy, terwijl ze de ruimte onder de brug zo op het oog schatte.

„Laten we maar niet al te vroeg juichen."

Vader liep weer naar de brug en ging staan praten met de baas van de werklui. Vijf minuten later was de kabel weggehaald en de kinderen zagen boven de leuning van de brug uit de hoofden van alle mannen, die op hen neerkeken. Ze waren even opgehouden met werken om te kijken of het de *Snoeshaan* zou lukken onder de brug door te varen.

De dikke herbergierster was ook naar de waterkant gelopen en wenste de familie Drake goede reis.

Het was doodstil toen vader de boot afduwde en naar het midden van de stroom boomde. Judy en Jan keken ademloos toe, toen de *Snoeshaan* dichter en dichter bij de balken kwam...

Nog maar drie meter... één meter... een halve... De voorsteven van de *Snoeshaan* botste tegen de onderste balk aan...

Jan kreunde en Judy verborg haar gezicht in de handen. Vader liep naar de brug en stond daar hoofdschuddend te kijken. Zijn gezicht stond ernstig.

„Het gaat niet," zei hij tegen de kinderen. „De rand van de boeg gaat er al niet eens onderdoor, om maar niet te spreken van de rand van de kajuit, want die is nog een paar centimeter hoger.

De kinderen zagen boven de leuning van de brug uit de hoofden van alle mannen, die op hen neerkeken.

„Het is gelukt!" echode ook de dikke herbergierster.

Jongens, we zullen het moeten opgeven!"

Hij begon de boot weer achteruit te bomen.

„Gaat het niet?" riep een van de werklui vanaf de brug.

Vader schudde het hoofd.

„Ik ben bang van niet. Het scheelt maar een paar centimeter."

De mannen mompelden iets om hun medegevoel te laten blijken. Ze keken toe hoe de *Snoeshaan* aan de wal werd vastgelegd, toen gingen ze hoofdschuddend maar weer aan hun werk. Ze vonden het jammer dat ze vader niet konden helpen.

De dikke vrouw van de herberg stond nog op het grasveld en zag de *Snoeshaan* terugkomen. Ze kende de reden waarom meneer Drake beslist met de boot naar Bowley moest en het speet haar erg dat de Drakes zo'n tegenslag hadden.

„Wat jammer nou toch!" zei ze, toen moeder aan wal gestapt was.

„Ja, hè. Ik dacht echt dat het wel zou gaan. Ik kan er wel om huilen!"

De dikke vrouw klopte haar op de schouder.

„Kom maar eens met mij mee, dan ga ik een lekkere kop thee voor jullie zetten!"

Ze liep met moeder naar de herberg. Vader, Jan en Judy stonden nog op het dek en zagen er erg ongelukkig uit.

„Misschien zouden we het toch nog kunnen doen, als we maar ballast hadden," zei vader opeens nadenkend.

Judy nam haar duim uit de mond.

„Wat is dat, ballast?"

„Ik bedoel, zwaar materiaal, bijvoorbeeld stukken lood of iets dergelijks. Dat leggen ze weleens onder in een boot om hem dieper in het water te laten liggen. Maar we hebben dat spul nu eenmaal niet bij de hand. Ik durfde het niet meenemen, omdat ik vermoedde dat we soms door erg ondiep water zouden moeten varen. Zie je, hoe meer gewicht je in een boot laadt, hoe dieper hij in het water zinkt."

„Gewicht?" zei Jan, en zijn gezicht klaarde opeens op. Hij keek naar de dikke herbergierster, die met moeder naar de herberg liep. Toen slaakte hij een juichkreet en draaide zich weer naar zijn vader.

„Vader, ik heb het!"

„Wat dan?" vroegen vader en Judy tegelijk.

Jan vertelde het hun.

Terwijl ze luisterden, klaarden hun gezichten steeds meer op. Toen Jan uitgesproken was, gaf vader hem een klap op de schouder.

„Jij bent een chemie!" zei Judy plechtig.

„Als je bedoelt dat hij een genie is, dan ben ik het met je eens. Kom, jongens, we gaan naar de brug, dan zullen we eens kijken of ze willen meedoen."

Ze sprongen alle drie op de wal en liepen naar de brug. Ze moesten even wachten, want er reed juist een trein over. De werklui waren aan de kant gaan staan om hem te laten passeren. Zodra de trein voorbij was, stapte vader op de baas toe en begon druk tegen hem te praten.

Even later kwamen moeder en de herbergierster uit de herberg. Ze hadden allebei een kop thee in de hand, waarmee ze in een tuinstoel gingen zitten op het grasveld aan de rivier. Ze zaten een poosje te praten, toen moeder opkeek en verbaasd zei: „Wat doen ze nóú in vredesnaam!"

Vader, Jan en Judy, die er erg vergenoegd uit zagen, kwamen van de brug af naar de *Snoeshaan* toe lopen. Achter hen aan kwamen in een lange rij alle werklui met een brede grijns op hun gezicht! Het waren er wel dertig.

Judy wuifde vrolijk naar moeder en de dikke vrouw, die nu ook naar de boot toe liepen. Ze ontmoetten elkaar aan de waterkant.

„Wat gaat er gebeuren?" vroeg moeder een beetje onthutst.

„Jan heeft het bedacht," zei Judy stralend. „Het is voor het ballet op de boot."

„Ballet?" zei moeder, volkomen uit het veld geslagen.

Jan schaterde het uit.

„Ze bedoelt ballast."

Moeder begreep er nog steeds niets van.

„We gaan allemaal met elkaar in de boot en willen dan proberen om hem onder de brug door te krijgen, legde vader haar uit. „We hopen dat we dan genoeg gewicht aan boord hebben om de boot lager in het water te krijgen."

Moeder keek eens naar de lange rij gespierde werklui.

„Moeten die er allemaal in?"

„Allemaal," antwoordde vader. „Zo, heren, als u nu maar aan boord wilt stappen en onderin zo dicht mogelijk op elkaar wilt gaan zitten. . ."

De mannen, die onder elkaar lachten en grapjes maakten, begonnen aan boord te klimmen. De dikke herbergierster lachte tegen Jan.

„Als het je nu om gewicht te doen is, dan wil ik ook nog wel meedoen. Dat scheelt je direct een heleboel!"

De werklui bulderden van het lachen en twee van hen hielpen de vrouw aan dek.

„Als het nog hoger geweest was," zei ze, „dan had u wel een hijskraan moeten gebruiken om mij aan boord te krijgen!" Lachend om haar eigen grapje daalde ze af in de kajuit.

Eindelijk was het onder in de boot

stampvol mensen. Jan, die nog op de oever stond, begon een beetje bang te worden dat de *Snoeshaan* zou zinken. Hij kon zien dat de boot al veel lager was komen te liggen.

Maar vader scheen zich daarover helemaal niet bezorgd te maken.

„Kom, Jan," riep hij, „Harer Majesteits *Snoeshaan* gaat het anker lichten."

Jan klom op de boot.

Hij kroop in een hoekje dat nog vrij was naast moeder en Judy.

Vader pakte de paal, die hij altijd voor het bomen gebruikte.

„Daar gaat hij!" riep hij.

Er klonk gejuich van de mannen, die als haringen in een ton op elkaar gepakt zaten. Vader plonsde de paal in het water en begon de boot van de kant af te duwen. Jan zag wel dat dat nu veel moeilijker ging, nu de boot zo zwaar geladen was, maar toch dreef de *Snoeshaan* langzaam in de richting van de brug.

Hij wachtte met kloppend hart af. Zou hun plan gelukken?

Hij zag hoe de *Snoeshaan* steeds dichter bij de onderste van de twee balken kwam. Even hield hij vol spanning de adem in en toen gaf hij een schreeuw van vreugde. De boot gleed eronderdoor!

Nu was het nog de vraag of de rand van de kajuit, die iets hoger was dan de boeg, er ook onderdoor kon! Zou het gaan? Ja! Er was maar een paar centimeter speling, maar de *Snoeshaan* voer onder de brug door. Vader legde vlug zijn paal neer en liet zich plat op het dek vallen. Onmiddellijk daarna scheerden de balken vlak over zijn hoofd.

„Duwen, Jan," en Jan zette zijn handen plat tegen de balken aan om de boot verder te duwen.

Even later kwam de *Snoeshaan* uit de schaduw aan de andere kant van de brug te voorschijn in het felle zonlicht.

Vader ging weer rechtop staan en gooide zijn armen omhoog.

„Het is gelukt!"

„Het is gelukt!" herhaalden moeder, Jan en Judy.

„Het is gelukt!" echode ook de dikke herbergierster, en ze sloeg haar armen om de hals van de baas van de spoorwegarbeiders en gaf hem een klinkende zoen op de wang!

Alle mannen, die op elkaar gepakt in de boot stonden, begonnen nu ook mee te juichen.

Toen de opwinding weer wat gedaald was, boomde vader de *Snoeshaan* naar de kant en Jan sprong aan wal om hem vast te leggen. Onder luid gepraat en gelach en met veel handengeschud begon de levende lading nu de *Snoeshaan* te verlaten. De dikke dame was de laatste die op de wal werd geholpen.

„Nou," zei ze vrolijk, „iedereen plaagt mij altijd met mijn dikte, maar ik heb nu wel ondervonden dat het soms ook zijn nut kan hebben! Ik ben vandaag geloof ik wel mijn gewicht in goud waard geweest!"

„Dat bent u zeker," zei vader dankbaar. „Ik weet echt niet, hoe ik u allemaal moet bedanken. Het is werkelijk..."

„Niks te danken, hoor," zei de dikke dame lachend. „Ik vond het wat leuk eens voor ballast te dienen."

Jan, vader en Judy begonnen voor de zoveelste maal de mast weer op te zetten.

Toen de *Snoeshaan* met bollende stoflakens wegvoer van de brug in Birdbrook, stond de dikke herbergierster op de oever te wuiven en „goede reis!" te roepen en klonk er nog een laatste juichkreet van de mannen, die op de brug werkten.

Een kilometer verderop stuurde vader zijn boot trots de rivier de Hazel op. Na een poosje kon Jan in de verte al de huizen en torenspitsen zien van de stad Bowley. Nu zagen de Drakes ook af en toe andere boten op de rivier, waarvan de opvarenden verbaasd naar de vreemde *Snoeshaan* keken, als die voorbij zeilde.

Dat kon Jan nu niets meer schelen. Hij was de gelukkigste jongen van de wereld. De *Snoeshaan* ging naar Bowley, ze hadden het hem gelapt!

Al gauw stonden er aan weerskanten van de rivier huizen. Ze voeren door een bocht en daar zag Jan een bord waarop stond:

„Vosdijk en Zoon
Botenbouwers"

„Daar is het!" zei vader blij. Dat zijn de mensen die mij beloofd hebben, dat ze de boot wel van een motor zouden voorzien."

De *Snoeshaan* gleed tot vlak voor de werf en lag nu naast een kleine motorboot. Jan kon zien dat er verderop winkels waren en voor één daarvan stond een bord waarop te lezen was dat daar ijs te koop was.

Vader had het al gezien. Hij gaf Jan wat geld, toen ze de boot hadden gemeerd.

„Jullie hebben wel wat verdiend. Ga maar vier grote porties ijs halen, dan gaan we daarmee onze behouden aankomst vieren."

Jan rende weg en kwam met vier bekers ijs terug. Ieder kreeg er een.

„Wat heb je daar in die bovenzak van je bloes?" vroeg moeder nieuwsgierig.

„Het lijkt wel een prentbriefkaart."

„Dat is het ook," zei Jan glunderend, „ik heb hem in dat winkeltje gekocht. Het is een foto van de rivier hier in Bowley."

„Waar heb je die nou voor nodig?" vroeg Judy verbaasd.

Het sproetengezicht van Jan was één en al lach.

„Ik dacht dat we die maar aan meneer Cooney moesten sturen. Met de hartelijke groeten van de „rare snoeshanen"!"

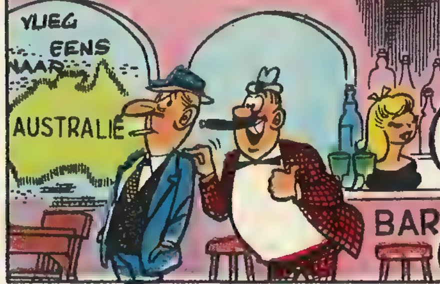
E I N D E

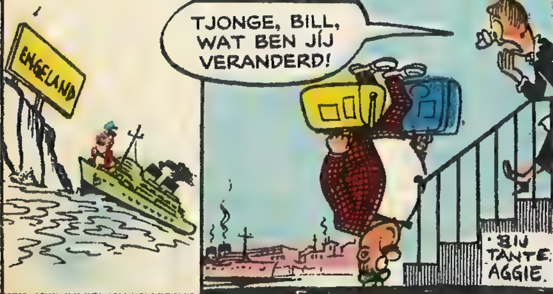
BILL BLUFFER

HIJ
IS
'S WERELDS
GROOTSTE
OPSCHEPPER!

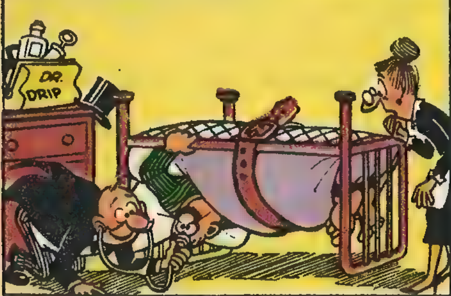

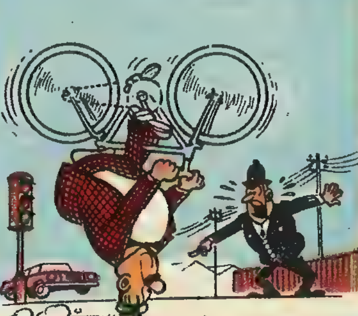

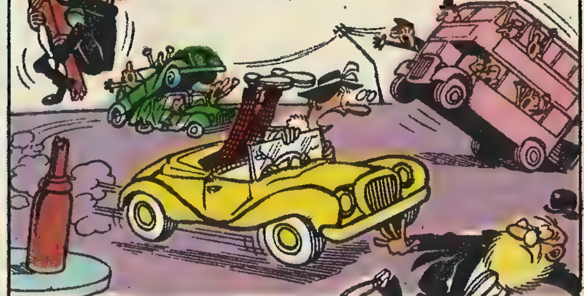

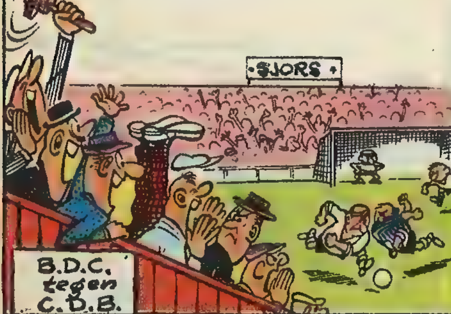

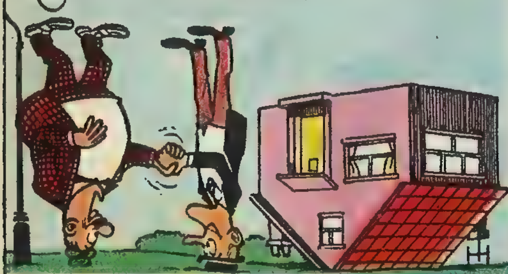

Het komt in de bus

ONZE CORRESPONDENTIE- EN RUILRUBRIEK

Gerrit Hendrik Schorei, Meester Arendstraat 39a, Rotterdam-21, wil corresponderen met een jongen of meisje. Hobby's: dansen en muziek. • *Mieke Gerritsen, Burg. v. d. Heijdenstraat 66, Drunen (N.-Br.)*, wil corresponderen met een jongen of meisje van veertien of vijftien jaar, liefst uit 's-Hertogenbosch. Hobby's: zwemmen, schaatsen, foto's van Franse zangers en zangeressen. • *Hans Looijestijn (11), Aelbertsbergstraat 104, Haarlem*, wil corresponderen met een jongen of meisje van zijn leeftijd, liefst uit Noord-Holland. Hobby's: postzegels en speldjes. • *Tonny Versendaal, Zwartverstraat 21, Gorinchem*, zoekt een correspondentievriendin van zestien jaar. Hobby's: schaatsen, zeilen, hockey en paardrijden. • *Els Konter (14), Louis Bothastraat 75, Dolphia (Ov.)*, wil corresponderen met een r.k. jongen of meisje van haar leeftijd. • *Eddy Kroes (14), Rigelstraat 29, Amsterdam-Noord, Tuindorp Oostzaan*, wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. • *Lenie van Os (16), v. d. Palmstraat 76, Gouda*, wil corresponderen met een r.k. jongen van zestien tot achttien jaar. • *Betty Sieraad (18), Rembangstraat 3, Haarlem*, wil corresponderen met een r.k. jongen uit België van haar leeftijd. Hobby's: wandelen, fietsen, lezen en moderne muziek. • *Finie Westerhuis (15), Burg. v. Rooijenstraat 81, Hoogezand*, wil corresponderen met een baptistische jongen of meisje van vijftien of zestien jaar. • *D. J. F. van der Meer (21), Schrijver Eerste klasse, Hr. Ms. „Dubois", Willemstad-Marine-Curaçao, p/a Amsterdam C.S. Marine*, wil corresponderen met een meisje tussen achttien en eenentwintig jaar, liefst uit Zuid-Holland; talen: Nederlands, Engels en Spaans. • *Ineke v. d. Ven (15), Binnenweg 6, Julianadorp, Curaçao N.A.*, en *Martha Palthe (15), Parallelweg 25, Julianadorp, Curaçao N.A.*, willen corresponderen met jongens van zestien jaar of ouder uit Nederland. • *Elisabeth Mulder, Concordiastraat 55a, Groningen*, wil corresponderen met een jongen of meisje tussen veertien en zestien jaar, liefst uit Brabant, Suriname of de Ned. Antillen. Hobby's: postzegels, lucifersmerken, suikerzakjes, foto's van filmsterren, zwemmen en lezen. • *Ninie Riezebos (13), Cellemuiden 10, Genemuiden (Ov.)*, zoekt een correspondentievriend van haar leeftijd. • *Froukje Steensma (14), Tjalling Harkeswei 313, Lippenhuizen a/d Vaart (Fr.)*, wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd of ouder. Hobby's: postzegels, sigarebandjes, plaatjes van vogels, fietsen, lezen, schaatsen en zwemmen. • *Rietje Mulders, Kloosterstraat 1, Megen (N.-Br.)*, zoekt een correspondentievriend of -vriendin van zestien jaar. • *Ida v. d. Berg (14), Urkerstraat 39, Lemmer (Fr.)*, wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd. Hobby's: lezen, zwemmen en schaatsen. • *Dieta Pot, Singel 29, Barendrecht (Z.-H.)*, wil corresponderen met een meisje van twaalf of dertien jaar. Hobby's: tennissen, zeilen, muziek en foto's van filmsterren.

Welke Nederlandse jongen wil in het Engels corresponderen met een meisje in Australië? Brieven aan: *H. v. Uden, Jacobus Poelsstraat 2, Oss (N.-Br.)*.

Een belangrijke mededeling voor Adamo-fans! Hier volgt het adres van zijn Nederlandse fanclub: *Adamo-fanclub, Hemelstraat 25, Sint-Jansteen (Zld.)*.

Cliff Rendall

HET GEHEIM VAN DE VIJF VIERKANTEN

SCIENCE FICTION

DOOR TUSSENKOMST VAN ENKELE ONBEKENDEN ZIJN CLIFF EN SHENA ONTSNAPT AAN DE MACHT VAN EEN GEHEIMZINNIG WEZEN, DAT ZICH MATIC, HEERSER OVER HET PLANETENSTELSEL KAUN-ALTABARIAN, NOEMT...

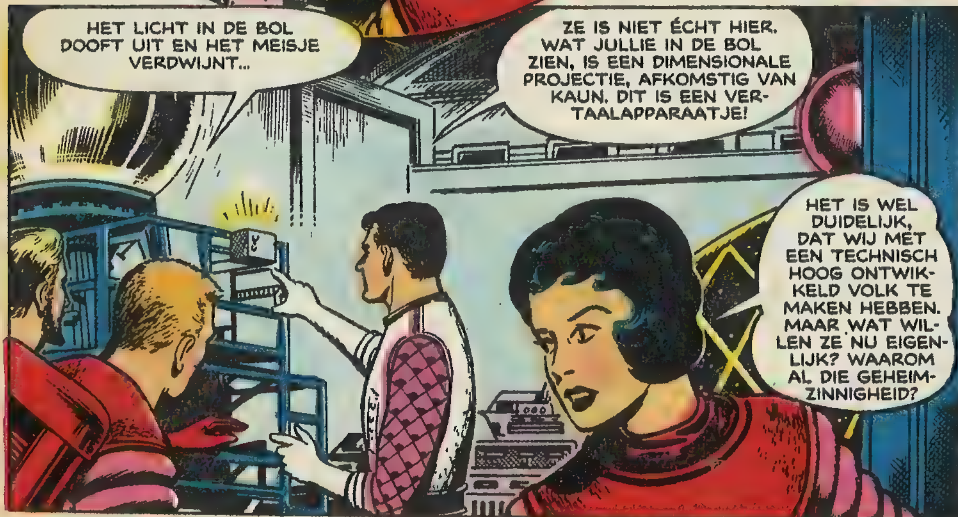
MIJN NAAM IS VERNON, MIJN METGEZEL IS DE ASTRONOOM ZELINSKI. WIJ WAREN AAN BOORD VAN DE SATELLIETPOST BETA 4, TOEN ER IETS VREEMDS MET ONS GEBEURDE...

MAAR U KUNT ONS TOCH WEL VERTELLEN, HOE U HIER BENT GEKOMEN?

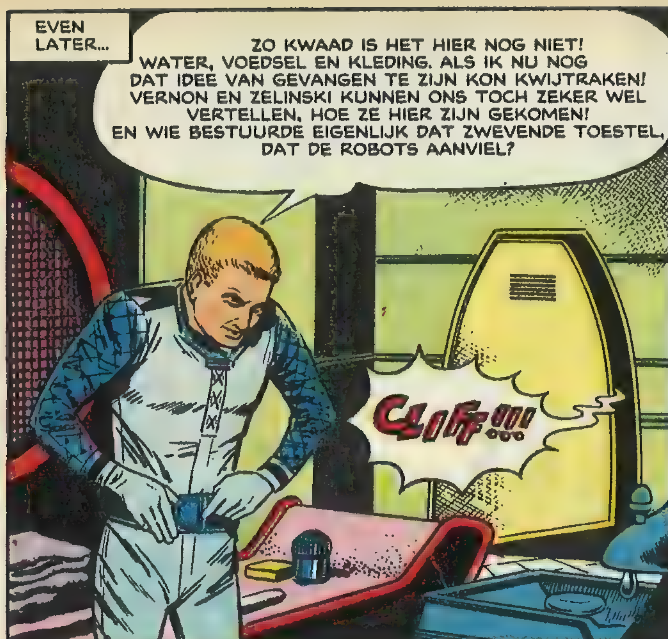
NEE! DAT IS JUIST ZO VREEMD... WIJ WETEN HET NIET PRECIES... WE WETEN ALLEEN, DAT WEZENS VAN ANDERE PLANETEN MET EEN EXPERIMENT BEZIG ZIJN. HET MEISJE IN DE LICHTBOL HEET ECAR. ZE IS EEN BEWOONSTER VAN KAUN, EEN PLANEET VAN HET STELSEL ALPHA-CENTAURI.

KAUN? KAUN-ALTABARIAN?

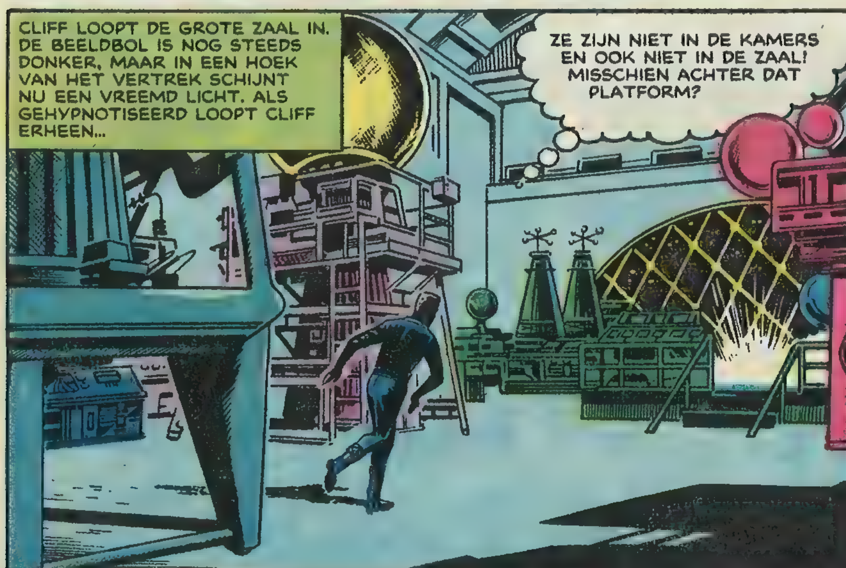

EVEN LATER...
ZO KWAAD IS HET HIER NOG NIET! WATER, VOEDSEL EN KLEDING. ALS IK NU NOG DAT IDEE VAN GEVANGEN TE ZIJN KON KWIJTRAKEN! VERNON EN ZELINSKI KUNNEN ONS TOCH ZEKER WEL VERTELLEN, HOE ZE HIER ZIJN GEKOMEN! EN WIE BESTUURDE EIGENLIJK DAT ZWEVENDE TOESTEL, DAT DE ROBOTS AANVIEL?
CLIFF!!!

WAAROM RIEP JE, SHENA?

WAAR BEN JE? IK ZIE HAAR NERGENS! MAAR IK HOORDE HAAR TOCH DUIDELIJK ROEPEN! ZE MOET NAAR DE ZAAL ZIJN GEGAAN!

CLIFF LOOPT DE GROTE ZAAL IN. DE BEELDBOL IS NOG STEEDS DONKER, MAAR IN EEN HOEK VAN HET VERTREK SCHIJNT NU EEN VREEMD LICHT. ALS GEHYPNOTISEERD LOOPT CLIFF ERHEEN...
ZE ZIJN NIET IN DE KAMERS EN OOK NIET IN DE ZAAL! MISSCHIEN ACHTER DAT PLATFORM?

CLIFF STAPT OP HET PLATFORM. HET IS, ALSOF HIJ DOOR EEN WERVELSTORM WORDT OPGENOMEN...

HET VOLGENDE OGENBLIK....
ONMOGELIJK! PLANTEN! BOMEN! ZON! GROTE GENADE! WAT IS ER GEBEURD?

De man van staal

TED, KEN EN ARCHIE WILDEN HET GEHEIM VAN DE SCHOENER DE MEEUW OPLOSSEN. SAMEN MET HUN TEGENSTANDERS REIS EN KALDO WAREN ZE GEVANGENGENOMEN DOOR EEN GROEP WILDEN. TED LIET ARCHIE EEN HUT IN BRAND STEKEN.

OP HET MOMENT, DAT DE WILDEN ONZE VRIENDEN TE LIJF WILDEN GAAN...

NU KREEG TED DE KANS, WAAROP HIJ HAD GEHOOPT.

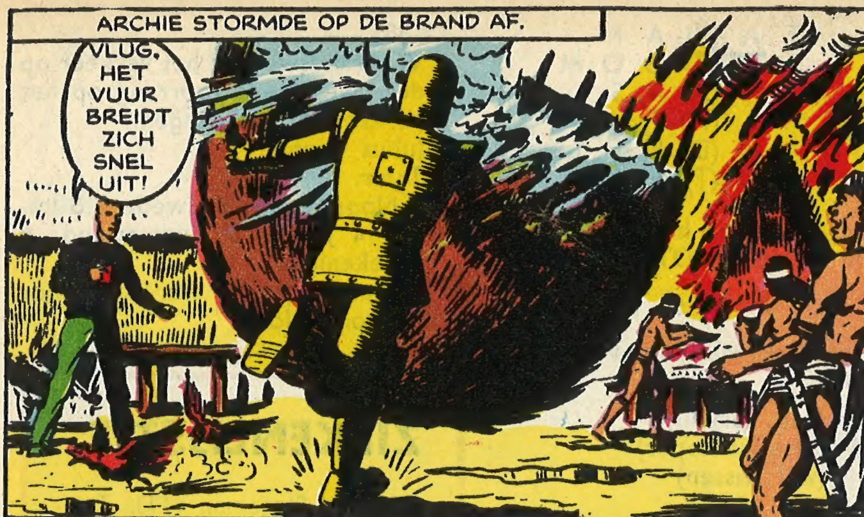
TED BEDACHT ZICH NIET LANG. HIJ BEDIENDE ZIJN ZENDER EN PROMPT KWAM ARCHIE IN ACTIE.

MET VERBLUFFEND GEMAK LICHTTE ARCHIE DE HUT OP

ARCHIE STORMDE OP DE BRAND AF.
VLUG, HET VUUR BREIDT ZICH SNEL UIT!

ONDER LUID GESIS BELANDDE HET WATER IN HET VUUR.
HAAL GAUW NIEUWE VOORRAAD!

ARCHIE WERKTE ALS EEN PAARD EN NA ENIGE TIJD...
HET VUUR IS UIT! DE BLANKEN HEBBEN HUN BELOFTE GEHOUDEN!
WAT ZAL DE HOOFDMAN NU DOEN?

PEINZEND ZEI TED:
ARCHI
IK VERTROUW HEM NIET! IK MOET KEN, REIS EN KALDO BEVRIJDEN VOOR HET TE LAAT IS!

INTUSSEN FLUISTERDE DE HOOFDMAN:
REKEN VLUG AF MET DE DRIE GEVANGENEN, VOOR DE IJZEREN REUS HEN TE HULP KOMT!
UW BEVEL ZAL WORDEN UITGEVOERD!

TED PAKTE DE MICROFOON, DIE IN VERBINDING STOND MET ARCHIES LUIDSPREKER.
IK MOET DE HOOFDMAN VÓÓR ZIJN! DEZE MICROFOON BRENGT ME OP EEN IDEE!

EVEN LATER UITTE ARCHIE EEN HARDE SCHREEUW.
AA-EEE-OOO!
ALS WE GELUK HEBBEN, SLAAT HET VEE NU OP HOL!
HIE

EN INDERDAAD GINGEN DE DIEREN AAN DE HAAL.
HELP! HET VEE GAAT DE VELDEN IN!

DE INLANDERS LIETEN HUN GEVANGENEN ACHTER.
GRIJP HEN VOOR ZE DE OOGST VERTRAPPEN!

TED GING VLUG NAAR KEN TOE.
WE VLUCHTEN NAAR DE SCHOENER, VOOR DE INLANDERS TERUGKOMEN. REIS EN KALDO GAAN MEE ALS ONZE GEVANGENEN!

Wie puzzelt er mee?

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZELS UIT ONS VORIGE NUMMER

Invulpuzzel:

K (R) A A L
S P R O (E) T
L A (M) P
T A (B) A K
S T (R) O O M
B (A) A S
K R A (N) T
K A N (D) E E L
B O (T) E R

De letters tussen haakjes vormen de naam REMBRANDT.

★ ★ ★

Verborgen dieren van Philippe Durand in Oostende:

1 Panter (pan, terwijl)
2 Eland (arme landloper)
3 Walvis (wal; vissen)

★ ★ ★

Wereldquiz:

1 A. Nadering voorrangsweg, -kruising of -splitsing. Het verkeer op de andere weg heeft voorrang. B. Kruising met een weg die geen voorrang heeft.
2 Het paard heeft de hoeven van een rund.
3 Stethoscoop.
4 Eikeboom.
5 MG.
6 A. Japan; B. Kimono.
7 1885.
8 Voorrangsweg. Al het verkeer op deze weg heeft voorrang op het verkeer in de zijwegen.
9 Julius Caesar.
10 Tapir.
11 1 Noorwegen; 2 Zweden; 3 Italië; 4 Japan; 5 Zwitserland; 6 Griekenland.
12 „Alleen op de wereld" door Hector Malot.

★ ★ ★

ZIEKENLIJSTJE

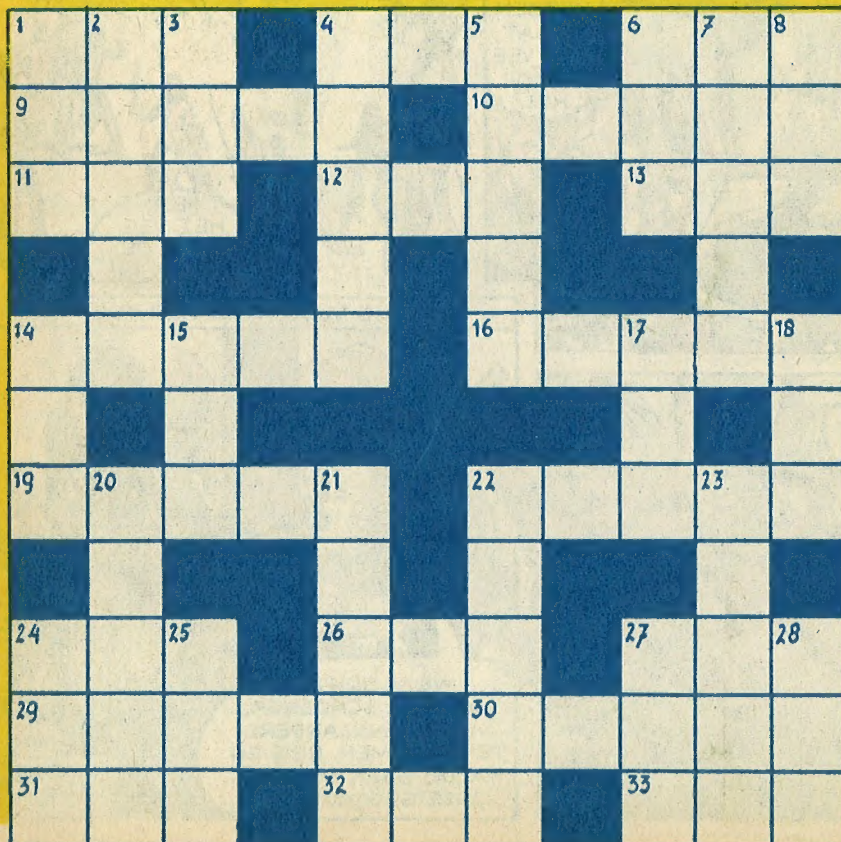
Dinand Stegeman (11), Tuinstraat 5, Lemelerveld (Ov.), moet een hele tijd rust houden. Hij zou graag wat post ontvangen. Ook spaart hij speldjes. Wie schrijft hem eens?

Billie Herft, Sofia-kinderziekenhuis, Gordelweg, Rotterdam, is al twee en een half jaar ziek. Hij zou graag wat post ontvangen. Ook is hij erg blij met foto's van filmsterren en zangers.

KRUISWOORDRAADSEL

Horizontaal:

1 Behoeftig
4 Vochtig-koud
6 Haal met de tong over iets lekkers
9 Om het lijf gespelde doek bij zuigelingen
10 Naam van een Nederlandse prinses
11 Onderste deel van het gezicht
12 Vrouwenzangstem
13 Lofzang
14 Jongen
16 Leesboek voor volwassenen
19 Verfbord, dat kunstschilders gebruiken
22 Nauwkeurig, precies
24 Voorzetsel
26 Zoogdier
27 Zeer, heel
29 Langwerpig rond
30 Gezongen toneel
31 Onderdaan van Letland
32 Vaatwerk
33 Opstootje

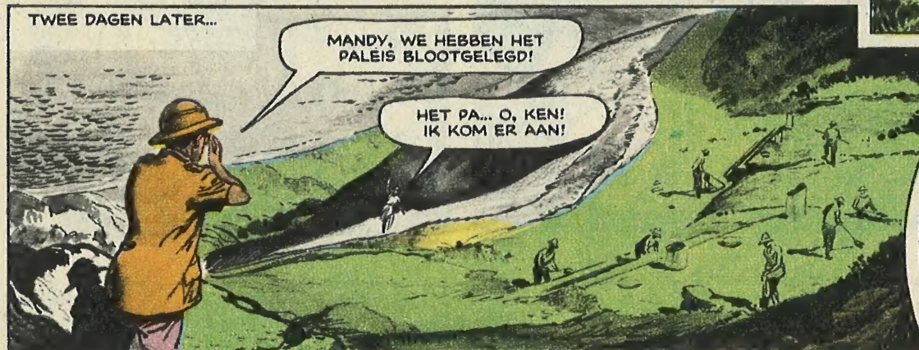
Verticaal:

1 Zwemvogel uit de poolstreken
2 Het wisselen van veren of haren
3 Tegenovergestelde van plus
4 Pijnlijke samentrekking van spieren
5 Inhoudsmaat
6 Afkorting van Leonard
7 Het vroegere Brits-Indië
8 Ouderwetse meisjesnaam
14 Hoen
15 Vis
17 Voorjaarsmaand
18 Ordelijk, proper
20 Uit Amerika afkomstige sierplant
21 Vaartuig
22 Vrouwenkleding
23 Glazen veranda
24 Gevuld
25 Erg vochtig
27 Lof
28 Door de lever afgescheiden bitter vocht

DE GOUDEN STAD

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 25 cent. Losse nummers: 35 cent.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.
Bij betaling van abonnementsgeld: postrekening 682400 t.n.v. Sjors van de Rebellenclub, Haarlem. A.u.b. vermelden: abonnement per post of per bezorger.